



Arcok helyén

Fecske – tavasz,
fecske – nyár –
évszakok sűrűjében
szökevény szerelmek.

Eltűnések kertje,
szétszaggatott utak – ,
arcok helyén szívárvány.

Rám telepszik

Gyümölcscsel érik a táj,
darazsak billegnek almafákon.
Repszti az időt,
a harkály kopácsol valahol.

Rám telepszik az ősz,
szél hajszojja felhőimet.

Elköltöznek

Szél jár újra,
fekete szél –
Földre hull
minden levél.

Csak fészük marad,
elköltöznek a madarak – ,
elereszti őket az idő.

Sodródik a kép

Ha fölkel a nap,
és ágyunkhoz ér a reggel,
kékbe öltöztetjük a tengert.

Képzelt hajóink vitorlája
ablakunkban lebeg.

Fodrozódik

Tengerszag, tengerillat –
Opatija partjain
fodrozódik a délután.

Emelkednek,
alámerülnek a kövek:
a mélységből kagylóüzenet.

Egy meg nem festett képen
nyarunk szemébe nézünk.

Opatija, 2003.